

[Martin Sørensen (Peterslund).]

faa ind i Raadet til at bistaa ved de mange sociale og forsorgsmæssige Opgaver, som moderne Kommunalpolitik i vore Dage byder paa — og hertil egner Kvinderne sig jo fortrinligt —, vil en saadan Forsamling formaa at give hende en Plads paa Listen, hvor der er Udsigt til Valg ved Hjælp af Listestemmer, en Udvej, der ikke aabnes nu, medmindre hun har en ualmindelig stor Popularitet i Kredsen, saaledes at hun ved personlige Stemmer kan blive hævet op til Valg. En saadan intelligent Kvinde skal jo paa Listen, for at der kan stemmes personligt paa hende, og det vil da være nødvendigt nu som forhen, at de Vælgere, der ønsker en bestemt Kvinde eller Mand frem paa en god Plads paa Listen, møder frem til Prøvevalget og gør deres Indflydelse gældende. Der kan ogsaa anføres den Indvending mod en ensidig Benyttelse af Systemet med personlige Stemmer, at en Kandidat, der er anbragt langt nede i Rækken, maaske helt i Bunden af Listen, ved Aftale mellem en Familie eller anden lille Forsamling i Kommunen kan hæves op til Valg ved personlige Stemmer, til stor Overraskelse baade for vedkommende selv og for samtlige Vælgere i Kommunen. Nogle faa Vælgere kan her gøre Udslaget, ja, et Par Stykker kan, naar de rette Forhold er til Stede, ved at lægge deres Stemmer paa en af dem langt nede paa Listen hæve vedkommende op til Valg.

Ved de Bestemmelser, der nu er foreslaet i § 27, er de to Grupper af Vælgerinteresser — deres, der er saa interesserede, at de møder frem til Prøvevalg, og deres, der bliver hjemme, haabende paa, at de, der møder, vil lave en Liste med i det mindste een Kandidat, som de, der bliver hjemme, kan stemme paa — paa det nøjeste afvejet, og der er fundet en efter mit Skøn rimelig Løsning, en Løsning, der ikke krænker nogen rimelig Ret, som nogen kommunal Vælger har. De personlige Stemmer kommer til fuld Ret og Udnyttelse ved Valget af selve Kandidaten, og Stedfortrædere udtages derefter i den Rækkefølge, hvori de staar opført paa Listen. Paa mit Partis Vegne kan jeg anbefale, at § 27 i den nye Affattelse ophøjes til Lov, ligesom jeg paa Partiets Vegne skal anbefale hele Lovforslaget til velvillig Behandling og til Vedtagelse snarest muligt i dette høje Ting.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard):

Jeg vil gerne knytte enkelte Bemærkninger til de Udtalelser, der er fremsat. Jeg skal

gøre det saa kort som muligt, da jeg saa vidt muligt skulde være i Folketinget Kl. 3. Jeg skal derfor heller ikke komme nærmere ind paa en historisk Behandling af det Problem, som den ærede Ordfører for Venstre (Rahbek) rejste i Begyndelsen af sin Tale: hvad der var Forudsætningen for Vedtagelsen af Loven af 1924, men blot derom sige følgende: Det, man har bestridt fra det ærede Medlems Partis Side, er, at man efter Loven af 1924, hvori der kræves Betaling af Skatten fra 1. Januar i det foregaaende Kalenderaar, skulde kunne give Vælgerne Tilladelse til at forlange at betale Restancerne for denne Periode, skønt tidligere Restancer ikke var betalt. Det var derom, Striden stod, og derom siger det ærede Medlem, at den Fortolkning, der blev anvendt af Indenrigsministeren i Perioden 1924—26, ikke havde kunnet forudses i 1924. Det maa jeg paa det bestemteste bestride. Denne Fortolkning er godkendt i sin Tid, langt tilbage i Tiden, af Indenrigsminister Jensen-Sønderup, den er godkendt af Indenrigsminister Krag ved en Resolution afgivet i 1924, og det er offentliggjort under de Forhandlinger, der fandt Sted dengang, at tre efter hinanden følgende Departementschefer i Indenrigsministeriet har udtalt, at det var den eneste Fortolkning, der overhovedet vilde kunne holde over for Domstolene. Derfor maa jeg benægte, at det var en Fortolkning, der ikke var forudset. Alle, som interesserer sig for hele dette Spørgsmaal, henviser jeg til en Forhandling, der fandt Sted i Folketinget i 1931—32, Sp. 1770. Men det er jo i øvrigt Historie nu og har for saa vidt ikke større Interesse med Henblik paa Fremtiden.

Den ærede Ordfører for Venstre og ligeledes den ærede konservative Ordfører (C. J. F. Sven) gik derefter meget stærkt ind for den Tanke, at Valgretten ikke skulde fortabes, fordi Ejendomsskatterne ikke var betalt for den Periode, for hvilken Kommuneskatterne i det hele kræves betalt som Betingelse for Valgretten. Jeg maa herom sige, at dette Spørgsmaal har efter den Affattelse, Lovforslaget har faaet i Folketinget, overordentlig ringe praktisk Interesse. Naar det drejer sig om Betaling af de Skatter, der er forfaldne, ikke i det Skatteaar, hvor Valget finder Sted, men i det foregaaende Skatteaar igen, er man saa nær ved Udløbet af den 2-aarige Periode, inden for hvilken Fortrinsretten med Hensyn til Udpantning for Ejendomsskatterne ophører, at de paagældende Ejendomsskatter alligevel maa betales og vil blive betalt.